

78

Syrnikki, suuri herkku
pikku lisukkein.

- 2** Pääkirjoitus
- 10** PUHEENAHE
Kaupallisuus konkurssissa
- 12** Ulappa kimmeltää
- 18** Hyvästi jää, rakas
- 24** Saman katon alla
- 28** TERVEYS
Koko perheen painajainen
Vielä kukistamatta
Infarktin jälkeen pelko
Liian vähän kyyneleitä
- 42** Arjessa ilon avaimet

- 46** ASUMINEN
Yksissä tuumin erilainen
Enemmän kuin talo
Vanhat vetimet
- 58** Itsekseen ja yhdessä
- 62** PUUTARHA
Piikkien kera tai ilman
Runkojen runsautta
Onnellista elämää
- 78** RUOKA
Suussa sulavat syrnikit
Keittiössä vihertää

28

Sydäninfarkti
pysäyttää.

- 86** Valon puutarhuri
- 92** ILOKSI
Pientä ja pihlajaista
- 94** KÄSITYÖT
Kirjolakasten kaunokaiset
- 100** Talven taitajat

JOKA KUUKAUSI

- 6** Asiasta toiseen
- 9** Pikkupojan elämää
- 22** Kirjan kannet auki
- 61** Elämäntilanteita
- 75** Näin ollen
- 76** Pieniä tarinoita
- 105** Ristikko
- 106** Papin päiväkirja

62

Koskematta paras.

46

Avara, valoisa koti.

18

Lehmistä luopuminen
satuttaa syvältä.

100

Retkelle!

Kannen kuva Jarmo Uusi-Rintakoski
Seuraava Kodin Pellervo ilmestyy 20.3. ja Maatilan Pellervo 6.3.2014.

Vastaava päätoimittaja
Teemu Pakarinen
Puh. 050 544 6457

Päätoimittaja
Anna-Liisa Huhtala-Fiskars
Puh. 040 590 5332

Toimitussihteeri
Johanna Westersund
Puh. 040 590 4590

Ulkoasu
Minna Aho AD
Puh. 040 156 9162
Kaija Rinkinen
Puh. (09) 4767 5561

**Tilaukset ja
osoitteen muutokset**
Puh. 020 413 2636
tilaukset@pellervo.fi

Kestotilaus
Kodin Pellervo 79,20 €

Ilmoitusten myynti
Agrimedia Oy
Tanja Forsman
Puh. 040 539 3089

Pellervo
Merja Sainio
myyntipäällikkö
Puh. (09) 4767 5573

Toimitus
PL 77 (Simonkatu 6)
00101 Helsinki
(09) 476 7501 (vaihe)
sähköposti
kodinpellervo@pellervo.fi

Henkilökohtaiset sähköpostit
etunimi.sukunimi@pellervo.fi

Julkaisija
Pellervo-Media Oy
Pellervo on Aikakauslehtien
Liiton jäsenlehti
ISSN 1456 7210
www.pellervo.fi

Pellervo vastaa vain tilattujen
kirjoitusten ja kuvien
säilyttämisestä
ja palauttamisesta.

Painopaikka
PunaMusta

Tämän lehden tilaajarekisteriä
voidaan käyttää
suoramarkkinointitarkoituksiin.

Jatkuvan luopumisen linja

Anna-Liisa Huhtala-Fiskars
anna-liisa.huhtala-fiskars@pellervo.fi

Pitäisikö ihmisen aloittaa luopuminen heti kynnelle kyettyään? No, ehkä ei. Jos jo lähtiäpäältä tajuaisi elämän kulun ja sen kiidon kiihkeyden, moniko viitsisi ollenkaan kömpiä kehdosta!

Mutta niin vain on, että koko elämä enimmäkseen on irti päästämistä.

Lapsuus loittonee, nuoruuden kukkeus katoaa. Nelikymppinen ei voi pistää enää mitään tekojaan tai puheitaan nuoruuden piikkiin; tyhmyydet hinnoitellaan heti ja lasku tulee yleensä samantien, joskus pirullisemmin, pieninä annospaloina pitkin viikkoja.

Puoli vuosisataa täyttäneellä on sirritys silmäkulmissa merkinä iloisesta mielestä, paljosta naurusta ja muusta hyvästä elämästä. Toivottavasti.

OMAT VANHEMMAT, tädit ja sedät ikääntyvät, oirehtivat kuka mitenkin, sairastelevat, kuolevat. Hautajaisissa tavataan ihmisiä, jotka näyttävät ventovierailta eläkeläisiltä, mutta väittävät olleensa koulussa kanssasi samalla luokalla. Mitä niille on tapahtunut!

Äitinä ja isänä on liu'utettava liekaa ja lopulta hellitettävä ote tykkänään, kun on lasten aika astella omille teilleen. Jossakin tohinassa pilit hujahtivat aikaihmisiksi.

Ruumis räytyy, pistää sinne ja tuikkii tänne, kuin olisi viime vuodet niellyt ahvenia suoraan verkosta.

Jos kauan elää saa, muistot kultaantuvat, mutta muisti rapautuu. Myöhemmin ei ole kehtään kenen kanssa muistiaan virkistää, ja jos joku onkin, hän todennäköisesti muistaa kaiken väärin, puhuu puuta heinää.

Aineellinenkin pois antaminen vaatii voimaa ja vie sitä. Menee työpaikka ja siinä rytinässä saattaa romahtaa koti ja varallisuus. Ja menee valta! Menee maine!

TÄSSÄ KODIN PELLERVOSSA kerrotaan Tulkin pariskunnasta, joka luopuu työstään ja elämäntavastaan. Raskas maatalousyrittäjän työ kaikkine öisine päivystyksineen ja vastuineen on syönyt terveyden. On pakko tehdä iso muutos, päästää irti, vaikka miten haikealta tuntuu.

"Jos olisin terve, olisin pyörinyt navetassa seitsemänkymppiseksi. Niin rakasta työ on ollut", Eini sanoo.

Vuosia sitten muuan tuttu mies, lypsykarjaa ikänsä hoitanut, kertoi käyneensä kuukausikaupalla salaa itkemässä tyhjässä navetassa. Niin laaja oli ikävän laidun.

Luopuminen on vaikea laji. Ei sitä ihminen eläissään opi.

s.18 ”Uskallan sanoa,
että meistä
on bioutunut
timantteja.”

